

i el d'altres serveis, tan sols es podria admetre quan es treballés sota una sola direcció, i en l'assegurança de maternitat el director no pot existir perquè no hi ha d'haver mestre i deixebles. En la pràctica, el metge de policlínica dirigiria les dones a un obstètric de *la colla*. Es que no sabem com les gasta a'gú que remena un xic massa les cireres de l'assegurança maternal?

Em tindria d'extendre massa per fer una exposició completa del que ha d'ésser l'organització d'assistència maternal; però em sembla convenient apuntar aquí alguns punts sobre els quals vaig insistir en reunions tingudes al Sindicat:

1.—Al servei d'assegurança de maternitat no s'hi han d'admetre més metges que els que es dediquin àmpliament a l'obstetrícia, i ACREDITIN tenir experiència en l'especialitat.

2.—Tota embarassada ha d'acudir a l'obstètric de la seva elecció, abans que a la llevadora, car és el primer qui s'ha de fer responsable del resultat de l'assistència.

3.—Per aquest motiu, serà l'obstètric qui ha d'aconsellar les llevadores que siguin de la seva confiança, deixant-ne triar una d'entre elles a la interessada. (Es el que jo faig amb la meva cliente'a escollida, i bé pot fer-se en un servei semi-benèfic.)

4.—Per tal d'evitar en el possible les comuns immoralitats, les pràctiques de la *dicotomia* i altres, perjudicials als interessos i bon nom del nostre estament, cal establir *honoraris únics*, sigui quin sigui el servei que cada cas reclami. Tan sols així poden restringir-se els abusos operatoris.

* * *

Diuen que cert director de Mutualitats i d'altres coses poc favorables a la societat, està sumament satisfet dels resultats obtinguts en la clínica de parts del seu domini; creu que hi ha una petita proporció d'intervencions, que no hi ha in-

feccions i que no s'hi mor cap dona. Repeteix en fals, el que jo dic en veritat envers la policlínica de la meva direcció. De tal manera poden anar les coses, i sembla que hi aniran, que jo em vegi obligat a recórrer als comprovants vivents i morts de què dispoço, per esvair tals errors i fer-ne una campanya periodística. Si l'esmentat director vol viure encisat, jo no hi tinc inconvenient; però que no continuï perjudicant la salut d'altres, ni els interessos de l'estament mèdic, enviant corredors a les cases dels nostres clients, per tal de recrutar els incautes. Em diuen que la desaprensió d'alguns corredors ha arribat a un grau tan alt, que ja es presenten descaradament aconsellant la mutualització "per tal d'evitar el caure en mans *dels lladres dels metges*, que d'un no-res en fan pagar mils de pessetes". Caldria que el Col·legi de Metges, que sembla molt sol·licit per evitar que alguns xarlatans enganyin el públic promentent ràpides guaricions de les malalties venèries, demanés responsabilitats, si no es pot (per ara) als patrons, almenys als metges de les Mútues que recraten clients per mitjans tan indelicats. Si per respecte a l'un i a l'altre es continua tenint tanta tolerància com fins ara, l'estament mèdic es trobarà aviat a un nivell més baix que les clavegueres. Cal reaccionar. Cal no permetre que hi hagi metges que prometin el que no poden donar; però cal, també, que se'ns respecti i que se'ns retribueixi d'una manera digna.

El nombre de metges és excessiu i l'estament no es pot dignificar mentre estigui en ús aquest favoritisme massa corrent i massa espanyol. Una bona organització encara podria arranjar la situació; però són inadmissibles certes places de Mútues, etc., on uns troben un tros de pa a costes de la ruïna de la majoria. I ara que es comencen a establir assegurances socials, cal imposar-se i fer saber que *no és lícit* d'afavorir les diferents esferes socials perjudicant el nostre estament.

Subscriuiu-vos al VII Congrés de Metges de Llengua Catalana